

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w R. przeciwko J. J. o zapłatę, w pkt 1 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 664,56 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty:

- a) 640,46 złotych od dnia 14 maja 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- b) 4,10 złotych od dnia 5 listopada 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

w pkt 2 nie obciążył pozwanego kosztami postępowania, sygn. akt XIII GC 1908/14 (wyrok – k. 78; ustne uzasadnienie –transkrypcja k. 83 – 84).

Apelację od powyższego orzeczenia w zakresie pkt 1 a i b złożył pozwany.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

- a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd orzekający w I instancji ustaleń faktycznych w sposób sprzeczny z doświadczeniem życiowym, które doprowadziły do błędnego przyjęcia, że pozwany nie dokonał wpłaty należnej kwoty, choć przedstawił dokument wpłaty, który skarżący załączył do apelacji;
- b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadami logiki ocenę materiału dowodowego;
- c) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się wydając wyrok;
- d) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania przyczyn, dla których Sąd odmówił wiary i mocy dowodowej twierdzeniom strony pozwanej prezentowanym w toku procesu.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku w zakresie pkt 1 a i b poprzez oddalenie powództwa w całości.

Skarżący w apelacji nie zażądał przeprowadzenia rozprawy, dlatego też w myśl przepisu art. 505 10 § 2 k.p.c. Sąd II instancji rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotowa sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c.

W postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. W świetle stanowiska Sądu Najwyższego apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji, z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego, w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

W postępowaniu uproszczonym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Apelacja jest niezasadna.

Chybiony jest podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd orzekający w I instancji ustaleń faktycznych w sposób sprzeczny z doświadczeniem życiowym, które doprowadziły do błędnego przyjęcia, że pozwany nie dokonał wpłaty należnej kwoty, choć przedstawił dokument wpłaty, który skarżący załączył do apelacji.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego na gruncie tego przepisu przyjmuje się, iż wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie i rozważenie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326). Sąd ma zatem obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta, współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów nie będzie zachowana, jeżeli wnioski wyprowadzone przez sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebrany w sprawie materiałem dowodowym (por. wyrok SN z dnia 9 grudnia 2009 roku, IV CSK 290/09, LEX nr 560607).

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie naruszył dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Nie sposób uznać, aby Sąd Rejonowy przyjął ustalenia faktyczne, które są sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd Rejonowy, wbrew zarzutowi skarżącego, prawidłowo ustalił, że pozwany J. J. dokonał zapłaty kwoty 644,56 zł za fakturę VAT Nr (...) objętą sporem. Jednakże pozwany, kierując się treścią faktury, dokonał wpłaty tej kwoty, ale na rachunek, który nie należał do (...) S.A.

Zatem zasadnie Sąd I instancji wskazał, iż istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia czy spełnienie świadczenia na rzecz podmiotu, który nie był uprawniony do jego otrzymania, powodowało skutek zwalniający w stosunku do pozwanego. Prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy nie mogą skutecznie podważyć żadne zarzuty skarżącego zawarte w apelacji. Bowiernie zgodnie z brzmieniem art. 452 k.c., przepisu zastosowanego przez Sąd I instancji, jeżeli świadczenie zostało spełnione do rąk osoby nieuprawnionej do jego przyjęcia, a przyjęcie świadczenia nie zostało potwierdzone przez wierzyciela, dłużnik jest zwolniony w takim zakresie, w jakim wierzyciel ze świadczenia skorzystał. W ocenie Sądu Okręgowego, w okolicznościach niniejszej sprawy, nie budzi wątpliwości, że wierzytelność w kwocie 644,56 zł nie została w sposób skuteczny uiszczona na rzecz powoda i jednocześnie powód nie mógł skorzystać ze świadczenia spełnionego do rąk podmiotu nieuprawnionego.

W świetle powyższego nie znajduje również uzasadnienia podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadami logiki ocenę materiału dowodowego.

Nie ma racji skarżący, gdy czyni Sądowi Rejonowemu zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się wydając wyrok i brak wskazania przyczyn, dla których Sąd odmówił wiary i mocy dowodowej twierdzeniom strony pozwanej prezentowanym w toku procesu. Zgodnie z powszechnie przyjmowanym w orzecznictwie poglądem, uzasadnienie wyjaśnia przyczyny, dla jakich orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po jego wydaniu, a zatem wynik sprawy z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy. Z tych przyczyn zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia

lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 marca 2011 roku, w sprawie II PK 202/10, w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 roku, w sprawie II UK 148/09, podobnie Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 27 października 2010 roku, w sprawie I ACa 733/10, opubl. Legalis).

W rozpatrywanej sprawie uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera szczegółowe ustalenia faktyczne, ocenę dowodów i wyczerpujące rozważania pozwalające odtworzyć tok rozumowania Sądu Rejonowego. Nie jest zatem dotknięte tego rodzaju uchybieniami, które mogłyby skutkować wzruszeniem zakwestionowanego apelacją orzeczenia.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu. W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności zarzutów podniesionych przez pozwanego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną.